

ФОРМИРАЊЕ И ДОЛАЗАК ПРАТЕЋЕГ ВОДА У УЖИЦЕ

На позив Ћжа Марића и других напредних студената из ваљевског краја ступио сам 15. августа 1941. године у Пету колубарску чету Ваљевског партизанског одреда.

У другој половини октобра 1941. године један вод Пете колубарске чете и још неколико бораца из других чета Ваљевског одреда добили су задатак да крену према Руднику као појачање борцима Чачанског партизанског одреда, јер се очекивао напад четника. Негде на половини пута, код Горње Топлице, нашу колону је стигао курир с налогом да се мој вод врати у Бачевце. Тада нисам знао разлог због којег се враћамо. На Бачевцима се налазила већа група бораца Ваљевског одреда са руководећим кадром. Држали су блокаду према Ваљеву.

Неколико дана по нашем доласку на Бачевце састављена је посебна формација од четири десетине бораца. Било нас је ту нешто из Пете колубарске и нешто из једне друге чете Ваљевског одреда. За водника те групе одређен је Раде Јокић. Ова формација имала је задатак да „прати једног човека“. Речено нам је да ће пут бити дуг и напоран и да одлазимо са свог терена. Ми тада нисмо знали кога пратимо нити где идемо, али нам је речено да у случају борбе не смемо дозволити да се овом другу ма шта догоди. Речено нам је: „Иама сви да изшнете, а њему не сме ни длака да фали!“

За пут смо се добро припремили. Снабдевени смо одећом, здравом обућом, храном, оружјем и муницијом.

На десетак дана пре почетка борбе с четницима кренули смо из Бачеваца изнад Ваљева. Преко Горње Љесковице *ишп* смо према Ужицу. У Горњој Љесковици имали смо кратак одмор. Ту је направљена чувена фотографија нашег пратећег вода. Некс од бораца узео је фотографски апарат Рада Јокића и направис снимак. На том снимку у нашим рукама виде се пушке које смо раније добили из Ужлица.

Из Горње Љесковице смо око 14 часова стигли у Поћуте. Наш долазак у ово село био је најављен четничком команданту Рачићу и његовом штабу, који се ту негде налазио. Примили су нас лепо. Добили смо чак и ркучак. Ја и још двојица друго'ва издвојени смо из пратеће групе и пошли смо као обезбеђење у

Бранка Пољанца у Рачићев штаб. Рачић је сачекао Пољанца испред зграде у којој се налазио њешв штаб и увео га унутра. Нас тројица партизана и тројица четника из Рачићеве пратње остали смо пред зградом. Четници су били наоружани као и ми. Унутра су Пољанац и Рачић разговарали дуго, колико се сећам, око два часа, али ми, разуме се, нисмо знали о чему се разговара. Пошто је тај разговор завршен, за целу групу приређен је ручак, а затим је цела наша група, с Пољанцем, кренула у правцу Пецке. Рачић и његова три четника су нас иопратили око 500 метара. Уопут смо неvezано разговарали. Ја сам у једном тренутку запитао Рачића шта би он радио кад би дошло до братоубилачке борбе, а он је рекао да би тада са својих 200 четника повукао на Цер и одатле би повремено прелазио Дрину и нападао усташе. Додао је да би тада отказао поолушност Дражи Михаиловићу.

Преко Пецке и Љубовије дошли смо у Бајину Башту. У Пецкој су нам се придружили Фића и још један друг из руководства Посавског партизанског одреда. У Бајиној Башти предали су нам заробљеног четничког команданта „војводу Дрџиноког“ да га опроведемо до Ужица. Тада оу на појединим местима већ почеле борбе с неким четницима. Од Бајине Баште до Ужица омо се ови пребацили једним камионом. Долазак у слободно Ужице изазвао је велику радост свих бораца. Пољанца смо отпратили до зграде где је био смештен Брховни штаб и више га нисмо видели нити омо ое с њим састајали.

Тих дана Ужице се налазило у стању припрема за одбрану од четничког напада. Мој вод је тада добио задатак да као појачање једној ужичкој чети узме учешћа у борби против четника који су надирали од Карана. Нарочите борбе на нашем сектору није ни било јер су се четници убрзо разбежали. Братили омо се одмах у Ужице и добили задатак да опроведемо у Пецку и на Бачевце камионе са око 20.000 пушчаних метака и нешто бомби и пушака партизанки.

Испред Љубовије нас је зауставила четничка заседа. Раснитивали су се шта је у камионима, али нису вршили претрес. Ниоу нас ометали. Али, пола часа пошто смо ми прошли, четници су у Љубовији заробили једну чету посавских партизана, која је била смештена у згради школе.

Муниција је из камиона брзо претоварена у сеоска коњска кола. На путу према Пецкој срели смо колону Посаваца у борбеној приправности. Ишли су један за друшм с обе стране пута. Ишли су да о'слободе заробљене Посавце у Љубовији. После краћег времена чула се пуцњава.

Успешно смо стигли у Пецку уочи самог њеног бомбардовања. Муницију смо истоварили делом поред црквене порте, а

делом поред једне речице. Све смо предали Посавцима и рекли им да они организују транспорт муниције која припада Ваљевцима.

Сутрадан је Пецка бомбардована по други пут. Тих дана у овој варошици било се концентрисало око 1.200 партизанских бораца.

После бомбардовања Пецке нас тројица из пратеће групе смо кренули према нашој бази у Бачевцима. Касније су на Бачевце стигли и остали...

Милорад АНДРИЋ